

44 Filipianëve – Harro ato që janë pas

A e keni dëgjuar atë frazën me të cilën humoristët i nisin shakatë apo historitë e tyre? Ata thonë, “Kur isha duke shkuar për filan vend më ndodhi një gjë qesharake” dhe pastaj vazhdojnë të tregojnë historinë apo shakanë e tyre. Kjo frazë është një mënyrë për të thënë që po shkonin diku dhe u ndodhi diçka e pazakontë apo e papritur dhe kështu u ndryshoi plani.

E njëjta gjë u ndodh edhe të krishterëve. Ne mund të jemi duke shkuar drejt synimit tonë, për të zënë atë për të cilën Krishti na zuri ne, dhe përgjatë udhës na ndodh diçka. Priteni një gjë të tillë, nuk është gjë qesharake dhe shpesh mund të jetë tragjike. Ne mund të na ndodhë diçka që do të na nxjerrë nga shtegu dhe do përpiqet të na pengojë të arrijmë synimin.

Përshëndetje dëgjues të dashur! Është shumë mirë që jemi së bashku për të vazhduar studimin e letrës së Palit drejtuar kishës në Filipi të cilin e kemi quajtur *Besim i Lashtë në Kohë Moderne*. Tani jemi në kapitullin 3 të kësaj letre madhështore dhe po shohim përshkrimin që Pali i bën vetes si një vrapues që po shkon drejt synimit. E kemi parë sesi Pali ka rrëfyer që nuk ishte i përsosur por gjithsesi vazhdonte të ndiqte arsyet për të cilat Krishti e kishte shpëtuar. Këto katër arsye i kemi parë në emisionin tonë të kaluar.

Sot do të shohim një prej pengesave që qëndron në udhën e shumë të krishterëve që të mos ecin përpara dhe të arrijnë ta marrin çmimin. Kjo është një pengesë të cilën Palit iu desh ta kapërcente – pengesa është e shkuara jonë. E shkuara jonë mund të na pengojë të shkojmë drejt së ardhmes.

Le të lexojmë vargun e sotëm. Ky është Filipianëve 3:13 ku Pali thotë:

Vëllezër, sa për vete, nuk mendoj se e kam zënë, por bëj këtë: duke harruar ato që kam lënë pas dhe duke u prirur drejt atyre që kam përpara.

Më pëlqen natyra bardh e zi e deklaratave të Palit. Ai thotë, “duke harruar ato që kam lënë pas dhe duke u prirur drejt atyre që kam përpara.”

Jam i gëzuar që Pali përdor imazhe sportive për shkak se më pëlqejnë sportet, kënaqem duke luajtur vetë dhe duke i ndjekur. Më kujtohet që po shihja një lojë futbollit amerikan kur Xho Montana ishte lojtar me ekipin 49ers (FORTINAJNËRS). Ai ishte një formën më të mirë, po fitonte Kampionatet dhe komentuesit shpjegonin një prej shumë arsyeve që e bëte atë një lojtar të madh. Ata thoshin, “ai i harron gabimet shumë shpejt dhe vazhdon me lojën tjetër.” Nganjëherë ai hidhte një pasë që kapej prej skuadrës kundërshtare, por herën tjetër që ishte në lojë nuk mërzitej për këtë gjë por e drejtonte ekipin drejt synimit. Ai harronte ato që kishte lënë pas dhe jepej përpara drejt synimit.

Kohët e fundit kam qenë duke parë disa ndeshje basketbolli dhe kam vënë re që një lojtar mund të luajë shumë mirë dhe të shënojë por nuk ka kohë të festojë. Menjëherë duhet të vrapojë me sa fuqi që ka për t'u mbrojtur nga sulmi i skuadrës kundërshtare. Atij i duhet të harrojë ato që ka lënë pas dhe të fokusohet në aksionin e radhës për shkak se synimi nuk është që të bëjnë një apo dy aksione të mira por që të fitojnë ndeshjen.

Këtë duhet të mësojmë të bëjmë – duhet të mësojmë të harrojmë ato që kemi lënë pas dhe të jepemi drejt atyre që qëndrojnë përpara. Këtë gjë bëri Pali. Pali pa në të shkuarën e tij dhe mund ta kishte lejuar që ta kontrollonte në dy mënyra.

Së pari, ai mund të kishte parë arritjet e tij të kaluara, në mënyrë të veçantë në ato momente kur ishte ulur në burg dhe të mendonte, “a bëra zgjedhjen e duhur? Dikur isha Numër 1 dhe të gjithë më duartrokisnin dhe tani jam Armiku Publik Numër 1.” Për këtë gjë po flet Pali më së pari në këtë pjesë kur thotë që harroi ato që ishin pas. Ai ishte duke folur për gjithë arritjet e tij për shkak se ato ishin pleh në krahasim me ato që kishte tani. Pali nuk e lejoi të kaluarën ta kontrollonte.

Pali mund ta kishte lejuar të shkuarën ta kontrollonte në një mënyrë të dytë. Ai mund ta kishte lejuar fajin që ta kontrollonte jetën e tij. Mund të shihte të shkuarën e tij dhe të kujtonte gjithë gjërat e këqija që kishte bërë, sesi e kishte përndjekur kishën, kishte ndjekur burra dhe gra për t'i lidhur dhe për t'i nxjerrë para gjyqit; të jepte votën e tij kundër tyre dhe të shihte sesi ekzekutoheshin. Kjo gjë e ndikoi Palin në disa raste. Në letrën e tij të parë drejtuar Timoteut në kapitullin 1:13-15 ai thotë:

“më parë isha blasfemues, përndjekës dhe i dhunshëm; por m'u dha mëshira, sepse i bëra nga padija, në mosbesimin tim; kështu hiri i Zotit tonë teproi pa masë me besimin dhe dashurinë, që është në Jezus Krishtin. Kjo fjalë është e sigurt e denjë për t'u pranuar plotësisht, që Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët, ndër të cilët unë jam i pari.”

Pali nuk e lejoi të shkuarën ta kontrollonte jetën e tij në asnjë mënyrë, nuk e lejoi që ta bënte krenar dhe kështu të ndryshonte drejtim në jetë dhe as nuk e lejoi ta fuste në dëshpërim. Në këtë pjesë nga 1 Timoteu ai flet për mëkatet e tij. Ai i mbante mend shumë mirë por gjithmonë i kujtonte në kontekstin e hirit të Krishtit. Ai mund ta kishte konsideruar veten si mëkatarin më të madh por gjithashtu e konsideronte edhe si marrësin e hirit më të madh dhe kjo ishte arsyeja pse ai vazhdonte të ecte me këmbëngulje drejt të ardhmes duke mos e lejuar të kaluarën ta kontrollonte jetën e tij.

Më lejoni t'ju pyes sot. Historia juaj personale a ju shtyn drejt së ardhmes apo ju mban të burgosur në të shkuarën?

E shkuara mund t'ju burgosë edhe ju në të njëjtën mënyrë sesi mund ta kishte burgosur Palin. Ndoshta keni arritur gjëra të mëdha në të shkuarën dhe pastaj besuat në Krishtin dhe i humbët të gjitha për hir të tij. Në fillim, dukej e mrekullueshme të ndiqnit Krishtin por me kalimin e kohës u rënduat dhe jeta e vjetër nisi të dukej sërish e mirë. Filluat të pyesni veten, “a bëra zgjedhjen e duhur? A ja vlen vërtet të ndjek Krishtin? Kur nuk e kisha Krishtin kisha më tepër para, më tepër zotërime, më tepër kënaqësi, më tepër miq, më tepër gjëra dhe tani shiko si jam katandisur?”

Në një libër të shkruar nga Çak Kolson lexova një histori për një oficer në ish Bashkimin Sovjetik gjatë Luftës së Ftohtë. Ai po ngjiste shkallë në karrierë dhe shumë shpejt do kishte mundësi të merrte një punë prestigjioze në Kremlin. Por atëherë besoi në Krishtin dhe jeta e tij ndryshoi. Pastaj eprorët e tij e morën vesh dhe kur ai nuk donte ta mohonte Krishtin e hoqën nga detyra dhe e çuan në një fshat të humbur të Siberisë ku jetonin pak njerëz. Ai e jetoi pjesën tjetër të jetës së vet atje duke larë dyshemetë.

Ai mund të kishte hedhur vështrimin pas dhe të ishte penduar për zgjedhjen e tij por nuk i lejoi triumfet e të shkuarës të kontrollonin të ardhmen e tij me Krishtin. Ajo që ishte në të shkuarën ishte fitim për të dhe humbje për Krishtin dhe ai vetë mësoi që këto gjëra ishin si pleh. Ai dëshironte Krishtin prandaj shkoi përpara drejt gjërave në të ardhmen në vend që të kthehej pas në gjërat që kishin kaluar. Historia mbyllet duke thënë që ndërsa e jetoi jetën në këtë vend të humbur dhe të ftohtë duke larë dyshemetë, karakteri i tij ndryshoi dhe u bë si karakteri i Jezu Krishtit. Ai u bë një burrë shumë i shenjtë dhe i perëndishëm dhe me shembullin e tij u bë një inkurajim i madh për të krishterët e tjerë në atë zonë. A nuk e dini që ai tani është i gëzuar që po ndjek Krishtin dhe nuk e lejoi të shkuarën e tij ta kontrollonte. Ai u kap pas asaj për të cilën Jezu Krishti e zuri atë dhe nuk është penduar për zgjedhjen që ka bërë. Ai harroi ato që kishte lënë pas dhe shkoi drejt çmimit që ishte para tij.

E shkuara mund të na ndihmojë edhe në mënyra të tjera – edhe përmes dështimeve tona. Dëshiroj t'ju lexoj një pjesë nga kapitulli 3 i librit tim *Djali Plangprishës dhe Babai i Tij Plangprishës* në të cilën flas për të shkuarën në jetën time. Ja se çfarë kam shkruar:

Romakëve 8:28 është një varg i veçantë dhe i fuqishëm. Ai është si një mur mbrojtës, apo si një pritë që na ruan të mos biem në greminë. Kjo do na ruajë nga dëshpërimi, do na japë shpresë, dhe do na shtyjë në drejtimin e duhur. Më mbahet mend shumë qartë një ditë kur Perëndia, “i hapi perdet e mendjes time” dhe e mbushi atë me dritë. Isha duke menduar për dështimet dhe vendimet e gabuara në të shkuarën. E dija që Perëndia dhe të tjerët më kishin falur. E dija që do jetoja me Të në qiell. E megjithatë shpirti im ishte plot me keqardhje. Një ditë ishte sikur Perëndia të më thoshte, “Mos mendo më ashtu. Ti nuk e di çfarë do kishte ndodhur nëse do kishe bërë zgjedhje të tjera. Lëre të shkuarën të shkojë dhe më beso që Unë të punoj me gjithçka në jetën tënde. Mos e mbaj më veten rob. Zgjidhe veten për shkak se Unë do të çoj tek synimi që ti mendove se e humbe. Unë do të bëj që gjithçka të bashkëveprojë për mirë në jetën tënde. Unë jam Perëndia i Romakëve 8:28.”

Perëndia më zgjidhi nga e shkuara, dhe fillova të kënaqesha me faljen e tij për mëkatet dhe zgjedhjet e mia të këqija në dimensionin e brendshëm ashtu si Ai dhe të tjerët më kishin falur. Eca nën dritën e ditës së re që Perëndia më dha ndërsa i besova Atij që është mjaft i urtë dhe i pushtetshëm për ta marrë rrëmujën e ngatërruar të jetës time dhe të sjellë rregullsi dhe bukuri nëse i besoj dhe bashkëpunoj me Të.

Po ju? A jeni penduar për zgjedhjet e gabuara? Shpresoj që në një mënyrë të jeni penduar për shkak se të gjithë ne kemi nevojë të rrëfejmë mëkatet tona por nuk duhet t'i lejojmë mëkatet tona të shkuara të na burgosin dhe të na pengojnë të shkojmë në të ardhmen. E mbani mend sesi foli Pali për të shkuarën e tij? Ai foli për të në kontekstin e hirit. Po, ai ishte mëkatari më i madh por hiri i Perëndisë ishte edhe më i madh se mëkati i tij ashtu si thotë edhe një himn i vjetër “Hir, hir, i mrekullueshmi hir, hir më i madh se gjithë mëkati ynë.”

Predikuesi i madh Baptist Çarls Spërkhën tha, “Ju nuk mund të mëkatoni aq shumë sa Perëndia mund të falë. Nëse do bëhej një dyluftim mes mëkatit dhe hirit nuk do keni mundësi të jeni aq të këqij sa Perëndia është i mirë. Ne mund të mëkatojmë vetëm si njerëz, por Perëndia mund të falë si Perëndi.”

Ndoshta e shkuara nuk ka të bëjë me mëkatin. Ndoshta e shkuara juaj ka të bëjë me mëkatet që të tjerët kryen kundër jush. Kam punuar me shumë njerëz që nuk mund të ecin dot drejt së ardhmes për shkak se ishin të lidhur prej ndodhive në të shkuarën e tyre kur dikush i traumatizoi apo i mbushi me gënjeshtër. Këta njerëz kanë vazhduar të jetojnë me gënjeshtër në zemrat e tyre deri në këtë ditë – gënjeshtër që thonë, “unë nuk vlej,” “askush nuk më do,” “gjithë faji është imi,” dhe mijëra të tjera si këto që na vënë poshtë.

Por Jezu Krishti mund t'ju çlirojë edhe nga e shkuara. E kam parë sesi kjo gjë ka ndodhur shumë herë kur njerëzit qetësohen para Perëndisë dhe e lejojnë Atë t'ju flasë, të këpusë zinxhirët e të shkuarës dhe të shërojë zemrat e tyre të plagosura. I kam para njerëzit që kanë qenë duke jetuar në dëshpërim dhe pastaj kanë ecur në gëzim, kanë ardhur me lot dhe janë larguar me buzëqeshje në fytyrë, kanë ardhur të lidhur me zinxhirët e të shkuarës dhe janë larguar me forcë për të ardhmen. E gjitha kjo ka ndodhur për shkak të fuqisë së Jezu Krishtit që i ka çliruar dhe nga e shkuara e tyre.

Këtë gjë përjetoi edhe Pali. Ai harroi ato që kishte lënë pas. U dha drejt atyre që ishin përpara tij, dhe ju mund të bëni të njëjtën gjë si Pali, përmes ndihmës së Krishtit.